

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΖΕΜΜΑΣ

Όταν βρισκόμουν στην Ίταλία, ένα βράδυ έμπηξα σ' ένα μικρό πανδοχείο της περιφέρειας των Άμπρουτζίων, στην Καλαβρία. Ήμουν μόνος με την ξενοδόχο, όταν η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και μπήκε μέσα μια παράξενη γυναίκα, με μεγάλο πλατύ πρόσωπο, ξαρωμένο λίγο από τα χρόνια, αλλά εξαιρετικά όμορφο άσπιο, με σωμα ψηλό, γεμάτο και σβέλτο, μαλλιά πικνά και κατάνυκτα φλογερά μαύρα μάτια και μ' ένα ζόζινο σάλι στους ώμους.

Η γυναίκα αυτή άγρόφασε μια οξυ χροιά και βγήκε πάλιν έξω, καταματωμένη, χωρίς να ζητήσει κανένα γράφο της.

— Όμορφη γυναίκα ! Είπα στην ξενοδόχο, όταν έφυγε.

— Ναί, μου απάντησε. Είπε η Τζέμμα.

Και βλέποντάς με να δείχνω κάποια άπορία, πρόσθεσε :

— Μά δεν την ξέρετε σεις την Τζέμμα ; Είπε γνωστή σ' όλη τη χώρα... Έχει ανακαταβηθεί σ' ένα φριχτό δρόμο... Κι' όμως η άστυνομία δεν τόλμησε να την άνησυχήση...

Τα λόγια αυτά μου κίνησαν την περιέργεια. Παρακάλεσα λοιπόν την ξενοδόχο να καθίση στο τραπέζι μου και να μιλή μαζί μου ένα ποτήρι κρασί.

Και νά, τί μου διηγήθηκε :

— Η Τζέμμα είχε μια φορά ξενοδοχείο σαν κι αυτό εδώ, έχει πάνω στο βουνό. Έξωσκε με τον Κρέμιο, ένα γερό και ώραιο άνδρα, τον οποίο έλάτρευε... Έξωσκε δούλεψε στα χτήσια των μεταλλείων. Αιτή κρατούσε το μαγαζί, στο οποίο σήναζαν οι εργάτες. Μά ο Κρέμιος ήταν ζηλιάρης. Τά είχε, προπάντων, με τον Τούρμιο, τον έπιστάτη των μεταλλείων, που πολιορκούσε την Τζέμμα. Ένα βράδυ που ο Τούρμιος μ' έναν εργάτη του, τον Ζάκι, πήγαν στο ξενοδοχείο να πουν, να σου και παρουσιάσθηκε ο Κρέμιος. Μπήκε μέσα τη στιγμή ακριβώς που ο Τούρμιος ήρθε να φύγη την Τζέμμα. Ρίχτηκε τότε με μανία εναντίον του κι' άρχισαν να χτυπιούνται μανιασμένα... Τους έχωρισαν όμως οι άλλοι εργάτες. Πάνω στον καινά το μανιά από το ποινάμισμο του Κρέμιου έσχιστηκε και στο μπράτσο του φάνηκε ένα κέντημα, εκείνο που ζωγραφίζουν πάνω στο χέρι τους τα μέλη της Μαφρίας, της φοβερής συμμορίας. Ο Κρέμιος τότε φανερώθηκε στη Τζέμμα το μυστικό του. Πρό χρόνων, όταν έδουλε στην Σικελία, έπαιζε ένα βράδυ κι' έχασε όλα του τα χρήματα. Για να γύσει, έμπηκε στη μυστική συμμορία της Μαφρίας κι' έλαβε τη διαταγή να σκοτώσει έναν άστυνομο. Επειδή αρνήθηκε να εκτελέση τη διαταγή, καταδικάστηκε από τον άρχηγό της Μαφρίας σ' έθανάτο κι' αναγκάστηκε να φύγη για να σωθή. Κατέφυγε λοιπόν εδώ και μπήκε εργάτης στα μεταλλεία. Ενόμιζε πως ήταν ασφαλής, γιατί δεν τον ήξερε κανείς, μά να που το σημαδί εκείνο, που φάνηκε στο μπράτσο του, άπάνω στον καινά, τον έπρόδωσε. Ο Τούρμιος κι' ο Ζάκι ήταν κι' αυτοί μέλη της Μαφρίας και θά τον σκοτώσουν.

— Η Τζέμμα τότε τον παρακίνησε να φύγη. Μά όταν έπληξε να βγή έξω, είδε με τρόμο πως η πόρτα ήταν γερά άμπαρωμένη, καθώς και τα παράθυρα. Πάνω μάλιστα σ' ένα από αυτά ήταν ζωγραφισμένο μ' ένα μαχαίρι ένα χαρτί, που καταδικάζε τον Κρέμιο σ' έθανάτο... Καμιά έλπίδα σωτηρίας δεν έπληξε πλέον. Η Μαφρία δεν άφησε ανεκτέλεστο καμιά απόφασί της.

— Φεύγα από το υπόγειο, είπε στον Κρέμιο η Τζέμμα. Είπε μια μικρή πόρτα, που βγάζει πίσω από τον κήπο. Κρύφου στο υπόγειο, κι' όταν τους άκούσης να μπουν εδώ, έσύ φεύγα, γιατί ο κήπος θάνα άφύλακτος. Φεύγα μακριά στη Σικελία και θάρθω κι' εγώ εκεί να σ' ανταμώσω...

— Μόλις εκρύφθηκε ο Κρέμιος στο υπόγειο, η πόρτα του ξενοδοχείου άνοιξε και παρουσιάσθηκαν ο Τούρμιος μ' άλλους δυο της Μαφρίας. Έφύσαν παντού, μά δεν βρήκαν τον Κρέμιο. Φοβέριον τότε την Τζέμμα, άλλ' αυτή δεν μαρτύρησε τίποτα. Την έαπλωσαν λοιπόν πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι και της έκαρφωσαν την παλάμη μ' ένα μαχαίρι για να μαρτυρήση. Δεν άφησε καμιά κραυγή πόνου, γιατί φοβόταν μήπως την άκούση ο Κρέμιος, που δεν ήθελε προφτάσει ακόμα να φύγη, και γυρίζοντας να την υπερασπιστή,

σκοτονόταν από τους συμμορίτες. Έδάγκωσε λοιπόν τη γλώσσα της και δεν έβγαλε μιλιά...

— Σ' έ λίγες μέρες πούλησε το ξενοδοχείο της και με το χέρι σακατεμένο έφυγε για τη Σικελία. Ερώτησε εκεί σ' όλα τα μεταλλεία και τα εργοστάσια, μά πουθενά δεν βρήκε τα ίχνη του Κρέμιου. Δεν άπελπίσταν όμως κι' έγύριζε μέρα - νύχτα από μεταλλείο σ' μεταλλείο. Έπέρασαν μήνες... Ένα βράδυ, ανάμεσα στους εργάτες που έβγαζαν από ένα άνθρακωρυχείο, έγνωρισε τον Τούρμιο, πούγε πάει κι' εκείνος στη Σικελία κι' ήταν εκεί έπιστάτης. Τότε το μίσος της Τζέμματος άναψε και περιέμενε την ώρα να εκδιζηθή...

— Ο Τούρμιος ήταν και τώρα ξετρελλιαμένος με τη Τζέμμα. Την πολιορκούσε με τις έρωτοτροπίες του. Κι' εκείνη έποκρινόταν πως άρχισε να τον αγαπά, από τον καιρό που της τρύπησε το χέρι...

— Η γυναίκα, τότε, άγαπούν όσους τις βασανίζουν...

— Έτσι έξεγέλασε τον Τούρμιο και μια μέρα τοίδωσε ραντεβού για το επόμενο βράδυ, έξω στα χωράφια, κοντά στην είσοδο ενός παλιού μεταλλείου. Βιαζόταν να εκδιζηθή κι' έπληξε πρώτη στον τόπο του ραντεβού, από νορίς, όταν ακόμα χτυπούσε ο έσπερινός.

Περιμένοντας, άκουσε, την ώρα που έσουρούσαν, κουνώντας εκεί κοντά. Σ' έ λίγο φάνηκε ναρχεται ένα παιδάκι, κρατώντας από το χέρι έναν άνδρα που έμοιαζε σαν ζητιάνος. Όταν έπλησσαν, η Τζέμμα αναγνώρισε τον Κρέμιο... Μά σ' έ τι κατάσταση... Ήταν τυφλός ! Από μαύρες τρύπες έπληχαν στη θέση που ήταν άλλοτε τα όφρατα του ματία ! Η Τζέμμα όπισθοχώρησε με φρίκη στο θέαμα αυτό.

— Κρέμιος ! Φώναξε, κλαίγοντας μ' αναμύλητά. Ποιος σ' έκαμεν έτσι ;

— Κατόρθωσα να ξεφύγω εκείνο το βράδυ από το ξενοδοχείο, μά την άλλη μέρα, άλλοι συμμορίτες, είδοποιημένοι από τον Τούρμιο, μ' έπιασαν στο δρόμο και μούβγαλαν τα ματία !

— Απάντησε ο Κρέμιος.

— Τον περιέμενο, το σάλλο, θάρθω ! Είπε η Τζέμμα με λύσσα.

— Ποιος ; ερώτησεν ο Κρέμιος.

— Ο Τούρμιος ! Γυρεύοντας έσένα, βρήκα εκείνον εδώ. Τον άφησα να πιστέψη πως τον άγαπώ και τοίδωσα ραντεβού εδώ γι' απόψε. Έλογάριασα να τον εκδιζηθώ μοναχί μου, γιατί κι' έμένα μού σκατέψε κείνο το βράδυ το χέρι, για να μαρτυρήσω... Θά μού το πληρώσει, ο σκύλος !

— Γλίτωσε μου Τζέμμα, πόσο ύποφες κι' έσύ για μένα !

— Δεν είνε τόσα ώρα γι' αυτό. Τώρα είνε η ώρα να εκδιζηθούμε.

— Μά πως, που είμαι τυφλός, ο άμοιρος ;

— Κρέμιος, θά χτυπήσης κι' έσύ μαζί μου. Έλα κρύφου στο στόμιο του μεταλλείου, που είνε σκοτεινό, μένει εκεί, μη μιλιάς και μην κινήσης, πριν σου φωνάξω. Θά σου τον φέρω κοντά, και μόλις σου φωνάξω, άρπάξέ τον από το λαιμό τότε...

— Τον έπληξε ύστερ από το χέρι και τον έκρυψε στο σκοτάδι. Κατόπιν εκάθησε σ' ένα μέρος φωτισμένο από το φεγγάρι.

— Σ' έ λίγο είδε τον Τούρμιο που έρχόταν. Τον άφησε να την άγκαλιάσει, μά όπισθοχωρώντας σιγά, έφτασε στο στόμιο του μεταλλείου.

— Όχι εδώ, άγάτη μου, τού έτε με προσποιητή τρυφερότητα. Το φεγγάρι φωτίζει σαν ήμερα και θά μ' ές έδω κινεί. Πάμε πιο μέσα.

— Όταν έφτασε στο σκοτάδι, έρριξε τα χέρια της στο λαιμό του Τούρμιου, και μόλις βρέθηκεν κοντά στον Κρέμιο, έφώναξε :

— Κρέμιος, άρπάξέ τον !

— Ο Τούρμιος ένοιωσε τότε δυο σιδερένια χέρια να του σφίγγουν το λαιμό. Άμέσως η Τζέμμα, βγάζοντας ένα μαχαίρι από τον κόρφο της, το έμπηξε ως τη λαβή, στο στήθος του Τούρμιου.

— Όταν το πτώμα έπεσε βαρό στη γή, η Τζέμμα γονάτισε δίπλα του κι' έκαμε το σταυρό της, λέγοντας :

— Ελλήρωσε το χρίμα σου ! Τώρα ο Θεός να σ' συχωρέση !

— Και παίρνοντας τον Κρέμιο από το χέρι, ξαναπήκε το δρόμο κι' έγύρισε εδώ. Αιτή ξενοδοιλεύει και ζή τον Κρέμιο. Τον νταντέει σαν μωρό παιδί...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

